

Από τη Μικέλα Γουίλκινς
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Αυτή η ιστορία έλαβε χώρα στις Η.Π.Α.

«**Ε**ίμαι Θεού παιδί» τραγούδησε ο Κάμερον με τα άλλα παιδιά της Προκαταρκτικής. Ο Κάμερον ήταν βαρήκοος, αλλά του άρεσε να τραγουδά. Και σύντομα θα τραγουδούσαν στο πρόγραμμα της Προκαταρκτικής. Απείχε μόλις ένα μήνα.

Όταν τελείωσε η ώρα τραγουδιού, η αδελφή Τζόουνς έκανε μία ανακοίνωση. «Ο πιανίστας της Προκαταρκτικής μετακομίζει σύντομα. Θα θέλαμε να έχουμε κάποιους από εσάς να παίξουν πιάνο για το πρόγραμμα της Προκαταρκτικής. Θα ήθελε κάποιος από εσάς να παίξει ένα ή δύο τραγούδια;»

ΚΑΜΕΡΟΝ Ο ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ

Ο Κάμερον δεν ήξερε πώς να παίζει, αλλά ήθελε να βοηθά.

Ο Κάμερον σήκωσε το χέρι του. Ήθελε να βοηθήσει με το πρόγραμμα.

Η αδελφή Τζόουνς έγραψε τα ονόματα των παιδιών που ήθελαν να βοηθήσουν. «Η Έμμα. Ο Μπεν. Και ο Κάμερον! Δεν ήξερα ότι μπορούσες να παίζεις». Χαμογέλασε.

Ο Κάμερον δεν είχε κάνει ποτέ πριν μαθήματα, αλλά του άρεσε να συνθέτει τραγούδια στο πιάνο στο σπίτι της γιαγιάς του.

«Δεν είμαι ακόμα πολύ καλός» είπε. «Όμως νομίζω ότι μπορώ να το κάνω, εάν εξασκηθώ!»

«Ευχαριστούμε που είστε πρόθυμοι να υπηρετήσετε» είπε η αδελφή Τζόουνς. Έδωσε σε κάθε παιδί να παίξουν δύο τραγούδια.

Ο Κάμερον ένιωσε ότι ήθελε να τρέξει στον διάδρομο. Πάντοτε ήθελε να μάθει και τώρα θα το έκανε!

«Φαίνεσαι ενθουσιασμένος! Συνέβη κάτι στην Προκαταρκτική;» Ρώτησε η μαμά όταν μπήκαν στο αυτοκίνητο μετά την εκκλησία.

Ο Κάμερον χαμογέλασε πλατιά. «Θα παίξω πιάνο για το πρόγραμμα της Προκαταρκτικής!»

«Μου αρέσει που θέλεις να βοηθήσεις» είπε η μαμά. «Όμως δεν ξέρεις πώς να παίζεις πιάνο αρκετά καλά για να το κάνεις αυτό.»

Ο Κάμερον ανασηκώθηκε όρθιος. «Μπορώ να μάθω. Θα εξασκηθώ πολύ σκληρά! Μπορώ να χρησιμοποιώ το πιάνο της γιαγιάς.»

«Καλύτερα να ξεκινήσουμε, τότε!» είπε η μαμά.

Η μαμά βοήθησε τον Κάμερον να βρει έναν δάσκαλο πιάνου. Ο δάσκαλος του έδειξε απλούς τρόπους για να παίζει το «Πώς ο ναός μ' αρέσει» και το «Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού».

Ο Κάμερον έκανε εξάσκηση στο σπίτι της γιαγιάς όσο πιο συχνά μπορούσε. Έκανε εξάσκηση σε κάθε στίχο των τραγουδιών ξανά και ξανά.

Έκανε πολλά λάθη, αλλά συνέχισε να προσπαθεί και συνέχισε να παίζει. Τελικώς μπορούσε να παίξει και τα δύο τραγούδια.

Σύντομα ήρθε η ώρα για το πρόγραμμα της Προκαταρκτικής. «Πώς αισθάνεσαι;» ρώτησε η μαμά.

Ο Κάμερον αγκάλιασε το βιβλίο του για το πιάνο κοντά στο στήθος του. «Αγχωμένος. Αλλά επίσης ενθουσιασμένος.»

Όταν ήταν η σειρά του να παίξει, τα χέρια του Κάμερον έτρεμαν λίγο. *Επουράνιε Πατέρα, σε παρακαλώ βοήθησέ με*, προσευχήθηκε στον νου του. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Στη συνέχεια έπαιξε όσο

καλύτερα μπορούσε. Τα άλλα παιδιά τραγούδησαν μαζί.

Στο τέλος του τραγουδιού χαμογέλασε. Ήταν διασκεδαστικό! Ήξερε ότι το Άγιο Πνεύμα τον βοηθούσε.

Τώρα που είχε ήδη παίξει ένα τραγούδι, ο Κάμερον ένιωθε πιο σίγουρος. Αρχισε το δεύτερο τραγούδι. Τα δάχτυλά του κινήθηκαν στα πλήκτρα, όπως είχε εξασκηθεί.

Αυτό το τραγούδι ήταν το αγαπημένο του Κάμερον. Σκέφθηκε τα λόγια καθώς έπαιζε. «Πιστεύω στον Σωτήρα, Ιησού Χριστό. Θα τιμήσω το όνομά Του». Ο Κάμερον είχε εργασθεί σκληρά για να μάθει

Ποια δεξιότητα θα θέλατε να μάθετε;

τα τραγούδια για το πρόγραμμα.

Τως παίζοντας πιάνο είναι ένας τρόπος να αναφέρω τη μαρτυρία μου σκέφτηκε ο Κάμερον.

Μετά το πρόγραμμα, η μαμά έδωσε στον Κάμερον μία μεγάλη αγκαλιά.

«Πώς ήταν;» ρώτησε.

«Ήμουν αγχωμένος στην αρχή, αλλά ήταν διασκεδαστικό!» είπε ο Κάμερον. Ήθελε να συνεχίσει να εξασκείται και να μαθαίνει ακόμη περισσότερα τραγούδια. ●